

Dosarul nr. 2ra-86/21

Prima instanță: Judecătoria Anenii Noi, sediul central, Judecător - N.Ghedrovici

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, Judecători – I. Secrieru, I. Cotruță, V. Mihaila

Î N C H E I E R E

10 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, Judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Luceac Valeriu,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Luceac Valeriu
către ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca” cu privire la încasarea
restanțelor la salariu, a prejudiciului moral și a penalităților,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2020, prin care s-
a respins apelul declarat de Luceac Valeriu și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Anenii Noi, sediul central, din 28 februarie 2020,

c o n s t a t ă :

La 13 noiembrie 2019, Luceac Valeriu a depus cerere de chemare în judecată
către ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca” cu privire la încasarea
restanțelor la salariu în mărime de 28452,68 lei, a prejudiciului moral în mărime de
20000 lei și a penalităților în mărime de 15363 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată, Luceac Valeriu a menționat că, la
02 ianuarie 2009, conform ordinului ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală
Maximovca” nr. 02 p.2, a fost angajat prin transfer, în funcție de brigadier în
brigada de câmp și tractoare.

Activând la ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca”, pentru
perioada lunilor ianuarie - decembrie anul 2018, nu i-a fost achitat salariul în sumă
de 28452,68 lei, iar adresările privind achitarea salariului restant, au fost ignorate
de către administrația ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca”.

A mai menționat că, prin neachitarea la timp a salariului, i-a fost cauzat un
prejudiciu material și moral considerabil, deoarece salariul este o sursă de existență
esențială pentru realizarea unor necesități vitale, or, ÎS ”Stațiunea Tehnologico-
experimentală Maximovca” i-a încălcat flagrant drepturile sale de salariat și anume

de a primi la timp și integral salariul în corespundere cu calificarea sa, cu complexitatea, cantitatea și calitatea lucrului efectuat. În rezultat, consideră că are dreptul și la repararea prejudiciului material și a celui moral cauzat în legătură cu nerespectarea de către angajator a obligațiilor impuse de lege.

Suplimentar, a menționat că răspunderea pentru neachitarea la timp a salariului, o poartă nemijlocit angajatorul ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca”.

Astfel, pentru reținerea salariului, ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca”, este obligată în temeiul art. 330 din Codul muncii, să-i plătească o penalitate în mărime de 0,3 % din suma neplătită în termen pentru fiecare zi de întârziere, care reieșind din restanța la salariu în mărime de 28452,68 lei, pentru perioada ianuarie 2018 - august 2019, constituie suma de 15363 lei.

La fel, conducerea întreprinderii urmează să-i achite și un prejudiciu moral în mărime de 20000 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Anenii Noi, sediul central din 28 februarie 2020, cererea de chemare în judecată depusă de Luceac Valeriu către ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca” cu privire la încasarea restanțelor la salariu, a prejudiciului moral și a penalităților, a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 09 martie 2020, Luceac Valeriu a depus cerere de apel, solicitând casarea hotărârii Judecătorei Anenii Noi, sediul central din 28 februarie 2020 și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2020, cererea de apel depusă de Luceac Valeriu a fost respinsă, din lipsă de teme, și menținută hotărârea Judecătorei Anenii Noi, sediul central, din 28 februarie 2020.

Pentru a decide astfel, cu referire la concluziile primei instanțe, Curtea de apel a reiterat că, potrivit listelor de plată pentru achitarea salariilor din ianuarie 2019, iulie 2019, octombrie 2019, decembrie 2019 și a certificatului contabil din 23 ianuarie 2020, anexate la dosar, ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca”, i-a achitat lui Luceac Valeriu toate restanțele salariale. (f.d.38-44)

Totodată, instanța de apel a remarcat faptul că potrivit materialelor cauzei, la data depunerii cererii de chemare în judecată - 13 noiembrie 2019, ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca” nu avea datorii salariale față de fostul angajat Luceac Valeriu.

Cu referire la concluziile și argumentele reclamantului/apelant privind necesitatea încasării din contul angajatorului a penalităților în temeiul art.330 din Codul muncii, reieșind din restanța la salariu în mărime de 28452,68 lei, pentru perioada ianuarie 2018 - august 2019, instanța de apel a menționat că prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2016, a fost admisă cererea introductivă a creditorului SRL ”Tinexim” privind declararea insolvenței ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca” și instituită perioada de observație, cu aplicarea măsurilor asigurătorii a sechestrului pe bunurile și

mijloacele bănești ale debitorului, cu suspendarea urmăririlor creditorilor, a calculelor penalităților dobânzilor și altor plăți.

Respectiv, de rând cu lipsa temeiurilor pentru încasarea restanțelor salariale, nefiind constatată culpa ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca” în cauza reținerii plății salariului, Colegiul civil a conchis că în speță lipsesc temeiurile legale pentru încasarea penalităților.

În concluzie, instanța de apel a constatat că nu sunt temeiuri legale în vederea încasării prejudiciului moral.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 09 noiembrie 2020, Luceac Valeriu a declarat recurs, solicitând casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2020 și a hotărârii Judecătoria Anenii Noi, sediul central, din 28 februarie 2020, cu emiterea unei noi hotărâri privind admiterea integrală a acțiunii.

În motivarea recursului, reiterând circumstanțele de fapt și normele de drept reflectate în cererea de chemare în judecată și cererea apel, Luceac Valeriu a invocat că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, au interpretat eronat legea și nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Astfel, recurentul a menționat că, de fapt prin probele anexate la materialele cauzei, a fost demonstrată reținerea achitării plăților salariale, iar ca urmare, sunt întemeiate și legale pretențiile ce țin de încasarea penalităților și prejudiciului moral, ca rezultat al inacțiunilor angajatorului față de angajat.

În context, recurentul a menționat că, deși instanțele de judecată au elucidat că restanțele salariale înregistrate la 31 decembrie 2018, au fost achitate pe parcursul anului 2019, acestea fără un temei plauzibil au omis de a constata faptul reținerii achitării salariului și, respectiv, nu au ținut cont de dreptul angajatului la compensare prin prisma penalităților și reparării prejudiciului moral.

De asemenea, recurentul a specificat că, instanța de apel eronat a făcut referire la declararea insolvabilității ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca” și instituirea perioadei de observație cu aplicarea măsurilor asigurătorii, deoarece Legea insolvabilității instituie moratoriu asupra plăților pe care entitatea insolvabilă le are față de alte persoane, cu excepția plăților salariale.

La 30 decembrie 2020, ÎS ”Stațiunea Tehnologico-experimentală Maximovca” a depus referință asupra recursului declarat de Luceac Valeriu, solicitând considerarea ca inadmisibilă a cererii de recurs.

În conformitate cu art.434 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, în conformitate cu art.434 din Codul de procedură civilă și luând în considerație că, potrivit materialelor cauzei, la 15 octombrie 2020, instanța de apel a expediat participanților la proces, copia deciziei Curții de Apel Chișinău din 29

septembrie 2020 (f.d. 110), însă la materialele cauzei nu există înscrisuri care să probeze momentul recepționării acesteia de către recurent, Completul Colegiului consideră că cererea de recurs, înregistrată la 09 noiembrie 2020, este depusă în termen.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Luceac Valeriu este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art.432 alin.(1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Conform art.433 lit.a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Potrivit art.440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele de judecată, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în

vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel și prima instanță, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

În altă ordine de idei, prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Luceac Valeriu.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa cărorva temeiuri în urma cărora ar fi necesară declararea recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), art.433 lit. a) și art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Luceac Valeriu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru